

тъй, като че се боятъ да не падне прахъ на тѣхъ. Други — все на бой и ни кавга нали- татъ. Нѣкои се опитватъ да пѣятъ: много си протѣгатъ шиитѣ и гласътъ имъ сипкаво зву- чи като свирчица.

И старитѣ не сж едно. Има едни зли ко- кошки, гдето нито носятъ, нито мжтятъ. Като мине нѣкое пиле край тѣхъ, все ще го клѣв- натъ. И къркорятъ гнѣвно, като че мърморятъ:

— Какво невъзпитано е туй младо поко- лѣние!

Една квачка съ малки топчести пиленца се появява отъ нѣкъде. Кой я разсърдилъ? Тя клочи, върти се, фучи. Настрѣхнала е, съ разрошена перушина. Кучето, което се озо- вава насреща ѝ, се спира: кога бѣше малко, една такава сърдита клочка бѣше го драскала по носа и сега, безъ да му мисли много, из- бѣгва отъ нея и се промушва презъ телена- та ограда. На бодлитѣ остава малко отъ ко- зината му. На тая ограда всѣко куче, което е минало, малко се е пооскубало.

За кжсо време между кокошкитѣ настѣпва смутъ: една кукумявка, заварена отъ слънцето като фенеръ, който продължава да гори и следъ като се е съмнало, прехвърква отъ по- крива на кжщата върху покрива на дама. Кърръ! — вика единъ пѣтелъ. Кърръ! — пов- таря втори, трети. Сжщо като часови, които си предаватъ единъ на другъ: внимавай!